

Sobota 17. týždňa v Cezročnom období: stratiť všetko pre lásku

Komentár na sobotu 17. týždňa v Cezročnom období. „Kráľ sa zarmútil (...). A dal Jána vo väzení sťať“. Pravá láska, hlboká a plodná, je tá, ktorá je ochotná úplne sa darovať, stratiť svoj život za tých, ktorých miluje, na obranu Pravdy.

Evanjelium (Mt 14, 1-12)

V tom čase tetrarcha Herodes počul o Ježišovi a hovoril svojim dvoranom:

„To je Ján Krstiteľ. Vstal z mŕtvych, a preto v ňom pôsobí zázračná moc.“

Herodes totiž Jána chytil, sputnal ho a vrhol do väzenia pre Herodiadu, manželku svojho brata Filipa, lebo mu Ján hovoril:

„Nesmieš s ňou žiť!“

A chcel ho zabiť, bál sa však ľudu, lebo ho pokladali za proroka.

No v deň Herodesových narodenín tancovala dcéra Herodiady v kruhu hostí a Herodesovi sa tak páčila, že jej pod prísahou sľúbil dať všetko, čo si bude žiadať. Ona na návod svojej matky povedala:

„Daj mi tu na mise hlavu Jána Krstiteľa.“

Kráľ sa zarmútil, ale pre prísahu a kvôli spolustolujúcim rozkázal, aby jej ju dali. A tak dal Jána vo väzení sťat'. I priniesli na mise jeho hlavu,

odovzdali ju dievčaťu a ono ju zaneslo svojej matke. Tu prišli jeho učeníci, vzali jeho telo a pochovali ho; potom išli a oznámili to Ježišovi.

Komentár

Ježiš Kristus prijíma z úst svojich učeníkov správu o smrti Jána Krstiteľa. Tí vedia, ako veľmi sa mali radi, a neváhajú mu to ísť povedať, možno aj preto, aby našli nejakú útechu.

S akou bolesťou Ježiš Kristus počúval príbeh o smrti svojho príbuzného a priateľa! S akou nehou utešoval utrápené srdcia týchto učeníkov, Jánových priateľov! Ako ich v tej chvíli povzbudzoval, keď im hovoril o veľkosti tohto muža! Muža, ktorý neváhal pre Ježiša stratiť hlavu.

Obrana pravdy, pravdy, ktorá nás oslobodzuje, pravdy, o ktorej sa nedá vyjednávať. Nepriateľka falošných kompromisov, ktorá sa snaží zachrániť si kožu, nás vedie k tomu, aby sme stratili hlavu.

Jánove slová osvietili mužov a ženy jeho doby, dokonca aj samotného Herodesa. Siahli až na dno ich sŕdc a tam zasiali semienka pravdy, dobra, spravodlivosti a lásky. Boli to slová schopné vyniesť na svetlo ten kúsok ľudskosti, ktorý, hoci pochovaný horou lží, prebýva v srdci každého človeka.

Herodes skĺzol na cestu, z ktorej niet návratu, odsúdil sa na neplodný, nešťastný život, uzavretý sám do seba, vo svojom sebecke. Ján prehovára k jeho srdcu, chce ho vyviesť z väzenia, v ktorom je uväznený.

Vlastným životom mu chce ukázať, aká pravá, hlboká a plodná je láska,

ktorá je ochotná úplne sa darovať,
stratiť život pre milovaných, stratiť
pre nich hlavu.

Je to „nepokoj lásky“, ktorá hľadá
„vždy, bez odpočinku, dobro
druhého, milovaného, s tou
intenzitou, ktorá vedie až k slzám“;
ktorá „nás núti vyjsť v ústrety
druhému, bez toho, aby sme čakali,
kým druhý prejaví svoju potrebu“
(František, *Homília*, 28-VIII-2013).

Svojou nepokojnou láskou, plnou
konkrétnych detailov, milujúc zo
Srdca Ježiša Krista, pripomíname
druhým, aká je Božia láska k nim,
aká je ich najhlbšia pravda: sú
milovanými deťmi Boha Otca.
Nemusíme sa báť stratiť hlavu v
týchto detailoch lásky.

Luis Cruz // Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/sabado-
to-17/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/sabado-to-17/) (07.08.2025)